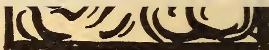
Ludvig Holberg

Henrik og Pernille





MAX·LEVIG

Henrik og Pernille.

Komedie i tre Akter

af

Ludvig Holberg.

Kjøbenhavn.

Trykt og faaes tilkjøbs hos E. C. Løser,

Store Kjøbmagergade Nr. 26 (gl. 13).

Personerne.

Leander.
Henrik, hans Tjener.
Arv, en Gaardskarl.
Leonora, Leanders Forlovede.
Pernille, hendes Pige.
Magdelone, en gammel Kone.
Jeronimus, Leonoræ Fader.
Leonard, Leanders Ven.
Notarius.

(Scenen er i Kjøbenhavn.)

Henrik og Pernille.

Første Akt.

Første Scene.

Henrik (som Kavaleer). Ha ha ha ha ha ha! Det gaaer rigtig an. Hun er fast. Hvad kan dog ikke de lumpne Klæer gjøre? Jeg har min Tro ikke havt andet Oiemærke end at harcellere lidt med min Herres Klæer og Ekvipage, og aldrig tænkt at gjøre min Lykke derved. Det gaaer mig ligesom Kulbrænderen, der iførte sig en Doktorkjole for at lade sig hilse af Folk, og blev virkelig Doktor ved samme Narreri. Jeg blier virkelig Hanreder; thi den gode Jomfru er kokette som en evig Ulykke; men hvad vil det sige? Jeg avancerer dog, nemlig fra en Slyngel til en fornemme Hanreder. Det Meste bestaaer derudi, at jeg kan holde gode Miner og Intet af det gamle Lakeivæsen stikker frem, som kan røbe mig. Igaar havde jeg nær begaaet en forbandet Forseelse: Da jeg gav de fremmede Folk, som jeg har antaget for min Herre, Ordre at spænde for Vognen, kom jeg ikke ihu, jeg var Herre, men vilde staae bag paa Vognen, hvorudover Kudsken begyndte at smile og sagde: Hvor vil Deres Velbaarenhed hen? Jeg blev skamfuld og begyndte at hænge med Hovedet som et Esel, men redede mig dog derfra, idet jeg lod, som jeg saae en Skavank paa Himmelen af Vognen. Jeg var paa et Assemblee igaar, alene for at lære nogle fornemme Grimacer. Jeg saae der iblandt Andet en Junker, som nylig var kommen fra Frankerig; ham udkopierede jeg meget nøie, undtagen at jeg ikke vil snakke igjennem Næsen, hvortil han havde fine aparte Raisons; thi han var kommen ganske nylig fra Paris. Forresten stjal jeg ham al hans anden Artighed fra, som for Exempel: (Taer sit Uhr op og fløiter, gjør Koupeer med Fødderne og synger, taer Speilet af Lommen og akkommoderer sin Paryk.) Jeg er fornøiet med mig selv. Jeg er forlibt i mig selv. Frøkenen har pardieu Raison.

Anden Scene.

Henrik. Arv.

Arv. Hvad Fanden mon det er for en Karl? Han er ikke rigtig i Hovedet.

Henrik. Hvad Pokker er Dette? Det er min Tro Arv, som kommer fra min Herre paa Landet.

Arv. Om Folk bar sig saadan ad hos os paa Lan-

det, dømte Birkedommeren dem virkelig til at være gal indtil de blev frikjendt af en anden Ret udi Kjøbstæden, hvor Saadant er brugeligt.

Henrik. Jeg maa aabenbare mig for ham, men narre ham lidt først. Hør, hvo er som taler der?

Arv. Det er mig.

Henrik. Hvilken mig? hvad er det for Svar?

Arv. Det er mig, Arv.

Henrik. Du maa være en Slyngel! det kan jeg høre af dit Navn. Diable m'emporte, par tout dans la France, comment vous portes-vous. Hør, hvad jeg skulde sige: Kanaille! forstaaèr du Fransk?

Arv. Nei jeg gjør ikke.

Henrik. Italiensk?

Arv. Ikkeheller.

Henrik. Spansk?

Arv. Nei.

Henrik. Saa est du jo værre end et umælende Beest.

Arv. Nei, jeg forstaaer Intet deraf, min ærlig Herre.

Henrik. Ærlig Herre? Hvem tager du mig an for, Slyngel? Jeg er ikke ærlig, jeg er velbaaren. Naar du taler med en af dine Kammerater, saa kanst du sige: Min ærlig Mand.

Arv. Om Forladelse, velbaarne Herre, jeg vidste min Tro ikke Andet end Han var ærlig.

Henrik. Nei, det er noget gammeldags for Folk af min Stand. Hvor har du hjemme?

Arv. Jeg tjener hos en ung Herre, som hedder Leander.

Henrik. Leander! Hvor er den Flegel kommen til det Navn? Jeg hedder Leander.

Arv. Saa er velbaarne Herre da ogsaa en Flegel?

Henrik. Veedst du vel hvad en Flegel er?

Arv. Nei jeg veed Mare ikke uden at det maa være noget fornemme, eftersom Han siger at min Herre og Han selv ere Saadanne.

Henrik. Det er din Lykke at du ikke veedst det. Men hvordan har din Herre understaaet sig at føre det Navn Leander? Hvis jeg havde ham fat, han skulde faae en Ulykke. Dig vil jeg opoffre først paa Regning.

(Trækker sin Kaarde.)

Arv (paa Knæ). Ak, velbaarne Herr Flegel, spar mit Liv. Jeg er kun hans Gaardskarl. Men han har en Tjener her i Byen, som jeg skal skye Herren fat paa, paa hvilken Han bedre kan hevne sig.

Henrik. Hvor er den Tjener? hvad er hans Navn?

Arv. Han hedder Henrik, men burde hedde Skurk; thi det er en af de største Rakkerknegte, jeg har kjendt.

Henrik. Ha ha ha, nu kan jeg ikke meer. Stat op, Arv. Kjender du mig ikke? Jeg er den Henrik, som du taler med saadan Berømmelse om.

Arv. Nei; saa gid du og faae al Verdsens Skam for mig, som du gjorde saa bange.

Henrik. Gid du og faae Skam for mig, som du bagtalede.

Arv. Dine Gjerninger udviser at jeg talede ikke uret. Hvor Pokker kommer du til at løbe saadan gal i Herrens Klæer?

Henrik. Arv, du est jo en fattig Karl, som ved dit Arbeide ikke vinder ti Rigsdaler om Aaret?

Arv. Jeg fortjener ti Djævle, ikke ti Rigsdaler.

Henrik. Inden Aften skal du fortjene halvhundrede Rigsdaler dersom du vil holde gode Miner og staae mig bi i mit Forsæt.

Arv. Hvor Pokker vil du skaffe mig halvhundrede Rigsdaler, uden du vil stjæle dem?

Henrik. Arv, naar du hører Historien, skal du let kunne begribe det. Du veedst at Leander har skikket mig til Byen for fjorten Dage siden, at sætte hans Gaard udi Stand og tage an nye Tjenere og Kudsk paa hans Vegne, at Alting kan være rede at tage imod hans tilkommende Brud.

Arv. Jeg veed det nok. Men hvad mon det er for en Jomfru han faaer?

Henrik. Jeg er ligesaa klog derudi som du. Der er Ingen, som veed det uden den anden Tjener Kristoffer, som reisede med ham da han sluttede dette Parti. Jeg veed ellers Intet deraf; thi saasnart han kom hjem, sagde han: Henrik! jeg skal holde Bryllup inden fjorten Dage udi Byen. Du maa strax reise derhen og sætte Alting ilave, lade Vognen oppudse, tage et Par Tjenere an, thi Kristoffer gjorde mig et Puds paa Veien, hvorudover jeg lod ham løbe. Jeg gjorde mig saa næseviis og spurgte ham hvo hans Kjæreste var, men han smilede deraf og sagde: „Det er et Fruentimmer. Du faaer hende nok at see. Reis kun strax til Byen og forret hvad jeg har befalet dig.“ Jeg har derpaa antaget et Par Tjenere og en Kudsk og gjort saadanne Anstalter, som han vil være fornøiet med. Men da jeg blev mægtig over min Herres Huus og Ekvipage, fik jeg Lyst til at føre mig op som en stor Herre.

Arv. Hvilket forbandet Indfald.

Henrik. Det maa du vel sige, Arv. Jeg roulerede i Karosse hver Dag med to Tjenere bagpaa, i Herrens bedste Klæer, og havde min Tro ikke andet Øiemærke dermed end at styre den Lyst, som mig var paakommen, og at mærke hvorledes det var at være fornemme.

Arv. Men vilde Kudsken og Tjenerne altid bekvemme sig til saadan Opvartning?

Henrik. Kudsken og Tjenerne veed ikke Andet end jeg er Herren selv.

Arv. Ha ha ha! gid du faae en Ulykke! det er artigt nok.

Henrik. Nu skal du høre videre, Arv. Her udi dette Huus logerer en fremmed Frøken fra Landet, som hedder Leonore og er meget riig; thi hun fører sig op som en Prindsesse. Den samme Frøken har seet mig nogle Gange udi min Stads og er bleven stærk forlibt udi mig, har sat en gammel Kone ud paa mig at udforske mit Hjertelav og jeg har isinde at holde Bryllup med hende denne Aften. Kanst du nu begribe, Arv, hvordan jeg kan komme istand til at forære dig halvhundrede Rigsdaler, ja halvhundrede Rigsdaler til.

Arv. Est du bandsat, Henrik? Du kanst blive hængt derover, naar det kommer for Lyset hvo du est og at du saaledes har bedraget en fornemme Jomfru.

Henrik. Du maa høre Omstændighederne, Arv. Jeg bedrager hende ikke, hun bedrager sig selv; thi jeg har ingen Ro kunnet have for hende. Jeg har ikke givet mig ud for at have Midler eller at være af Stand. Jeg har alene sagt at jeg boer i det Huus, som er ligeoverfor hendes. Hun løber efter mig og jeg ikke efter hende. Det er En, som vil med Djævels Magt giftes; thi hun er løs paa Traaden som en Ulykke, saa jeg blier vistnok Hanrei, men det vil ikke sige. Jeg faaer saamegen Velstand med hende, at jeg kan bære mine Horn med Respekt og lade dem forgylde til.

Arv. Men at føre sig saadan op som du gjør; det er jo at give sig ud for en stor Herre for at bedrage en Jomfru.

Henrik. Arv, du kjender ikke denne Byes Folk ret. Gid jeg havde en Daler for hver en Slyngel, hver en Staader, der her gaaer i fløiels Kjole, da var jeg en riig Mand. At jeg fører mig saadan op, har jeg Ingen uden min Herre at gjøre Regnskab for. Hvorfor Pokker spør hun sig ikke for hvem jeg er; hvorfor laer hun

mig ikke være i Ro? Jeg kan gjøre min Eed paa at jeg aldrig har givet hende ringeste Anledning. Men den gamle Kjælling siger at hun er færdig at revne af Kjærlighed, saa jeg kan mærke at det er alene min Person, hun er forlibt udi, og at jeg virkelig uden Fare gjør en stor Lykke.

Arv. Paa den Maade mærker jeg at det kan gaae an. Ha ha ha! hvilken forbandet Historie!

Henrik. Der har du min Haand, Arv, at du skal faae halvhundrede Rigsdaler iaften.

Arv. Et halvhundrede Rigsdaler er værdt at gjøre nogen Tjeneste for. Hvad vil du da at jeg skal gjøre?

Henrik. Jeg forlanger ikke Andet end at du skal holde gode Miner. Du kan ellers agere min Skytte.

Arv. Ja det vil jeg gjerne gjøre.

Henrik. Men hvad er ellers dit Ærinde nu i Byen idag?

Arv. Jeg skulde herud for at lade dig vide, at Alting maa være i Beredskab; thi Herren vil være her idag.

Henrik. Hillemæn! hvad siger du? kommer han til Byen idag? Da maa jeg min Tro skynde mig. Hør, Arv, om en halv Time skal jeg efter Aftale besøge min forlibte Jomfru. Da maa du komme ind og spørge efter din Herre Leander og levere mig et Brev.

Arv. Men naar vor Herre faaer saadant Tøieri at vide?

Henrik. Han vil lee deraf. Mener du at min Herre misunder mig min Lykke? Dersom jeg ikke var forvisset om hans Godhed mod mig, dristede jeg mig aldrig til at gjøre Saadant. Kom, lad os gaae lidt hjem først.

Tredie Scene.

Pernille. Magdelone.

Pernille. Jeg seer jo Ingen, Magdelone.

Magdelone. Saa maa han være gaaet bort; thi jeg saae ham min Tro dette Øieblik staae her udenfor, hvorudover jeg løb ind at vare dig ad, Pernille.

Pernille. Ak, kjære Magdelone, spring efter ham; maaskee han har været her og kunde ikke komme ind.

Magdelone. Nei det duer ikke, Pernille. Alting med Maade; jo bedre Miner du kanst holde, jo vissere est du paa hans Person. Han kommer vistnok til den Tid, han lovede mig, nemlig to Timer før Middag. Klokken er endnu ikke stort over ni.

Pernille. Men, Magdelone, fortæl mig ret med Omstændighed hvordan Ærindet blev forrettet.

Magdelone. Jeg har forrettet min Kommission meget vel. Du est lykkelig, Pernille, som af en ringe Tjenestepige kommer i saadan Velstand. Han er vel noget naragtig, men seer ud til at have store Midler.

Pernille. Jo naragtigere jo bedre, og det for tvende Aarsagers Skyld; thi først, naar min slette Stand og Vilkaar blier kundbar, vil Folk, istedenfor at laste mig for denne Intrigue at jeg saaledes har besnæret en ung Herre, ikkun lee deraf og sige: Det var godt nok til den Nar, han var ikke bedre værdt, han havde dog ikke faaet nogen Jomfru af hans Stand og Vilkaar. For det andet kan hans Naragtighed i et og andet Tilfælde komme mig tilnytte naar vi blive gifte. Vi Fruentimmer, naar vi leder efter kloge Mænd, forstaaer ikke ret vor Interesse. Naar jeg har en riig Nar til Mand, forestaaer jeg virkelig Bestillingen og han fører kun Titelen. Det er os om Herredømmet at gjøre, hvilket vi ikke kan faae fra de kloge Mænd uden med megen Møie og lang Tids Intrigue. Men hos saadanne Karle love vi Underdanighed ved Ægteskabskontrakten første Dag, gjør nogle Antegninger i Kontrakten den anden Dag, slaaer en Streg over den ganske tredie Dag, har Haand udi Regjeringen med den fjerde, og sidder ved Roret alene inden Ugen er til Ende.

Magdelone. Jeg kan fatte det Altsammen.

Pernille. Havde han ikke været saa naragtig som han er, saa havde en fattig Tjenestepige som jeg ikke understaaet mig at vove Saadant. Men da jeg fornam, Karlen harcellerede saa stærkt, fik jeg det Indfald at stille mig an som en stor Frue og betjene mig af min Jomfrues Møbler, Klæer og Ekvipage.

Magdelone. Naar mener du din Jomfru kommer til Byen.

Pernille. Hun kommer enten idag eller imorgen; thi jeg har Ordre at holde Alting i Beredskab til idag. Kommer hun førend jeg blier gift med min Galan, saa vil jeg bekjende reentud for hende at jeg staaer paa Trinet at gjøre en stor Lykke og derfore har brugt hendes Klæer. Jeg er vis paa, at langt fra hun straffer mig derfor, hun heller holder Miner og befordrer mig i mit Forsæt. Men fortæl mig ret, Magdelone, hvordan du forrettede din Kommission.

Magdelone. Jeg tog de to Stykker Brokade med, gik derhen og spurgte om Herren vilde have Noget, som var af en galant Patron og dog for meget godt

Kjøb. Da han tingede med mig om Kjøbet, sagde jeg: Ak, velbaarne Herre, dersom Han vidste det, som jeg veed, tingede Han ikke saa nøie med mig. Der er en fornemme Jomfru i den Gaard her ligeover .... a propos, faldt han mig ind i Ordet: Den Jomfru gjør mig altid saadanne venlige Miner naar jeg taer forbi hendes Vinduer. Kjender I hende, Moerlille? Ja, svarede jeg, jeg har min daglig Gang der i Huset, hun er nylig kommen fra Landet og venter sin Faer her med det første. Hør, sagde han, Bedstemoer, bekjend mig Sanden: har ikke den Jomfru nogen Godhed for mig? hun har kysset paa Fingeren og kast to à tre Gange til mig. Da jeg hørte Dette, begyndte jeg at forklare ham den hele Sag og stævnede ham hid til Klokken ti.

Pernille. Det er skjønt. Vi maae endelig mage det saa at han blier fast idag; thi det kan hænde sig, at Nogen kan komme fra Landet, som kjender mig og kan aabenbare hvo jeg er.

Magdelone. Men, Pernille, hvem er det din Jomfru skal have?

Pernille. Jeg veed min Tro ikke. Da vi sidst var sammen her i Byen, blev jeg syg og maatte lade hende reise hjem alene; men da jeg var bleven frisk igjen og just stod færdig at ville reise hjem, fik jeg Tidender om, at Jomfruen var forlovet, og Ordre at lave Alting tilrette til de komme. Men kommer der ikke en Skytte? Det er nok Junkerens.

Fjerde Scene.

De Forrige. Arv (som Skytte).

Arv. Serviteur, velbaarne Mammeselle, jeg veed ikke om De kjender mig?

Pernille. Nei jeg gjør ikke.

Arv. Mit Navn er Hasenskræk. Jeg er uværdig Skytte hos den unge Herre, som boer her ligeover. Han lod ydmygst formelde sin Reputation, og lod fornemme, at, om det faldt Hendes Velbaarenhed beleiligt, vilde han gjøre Hende den Ære at opvarte Mammesellen.

Pernille. Han skal være mig hjertelig velkommen. Men vær saa god at underrette mig Noget om jer Herre, hvilken Mand det er.

Arv. Det er en kostelig Herre. Han er kapabel at skyde paa en Toskilling. Men han har og et Par Rifler, som siger sex; slige Rifler er ikke til udi hele Landet.

Pernille. Er han saadan Elsker af Jagt?

Arv. Ja det faaer vore Hjorter og Harer at vide. Han kjører i Ring med dem hver Dag, saa de maae faae en Ulykke; men jeg veed ikke om velbaarne Madame har hørt at hans bedste Støver Fairfax er død?

Pernille. Nei jeg har min Tro ikke.

Arv. Jomæn, han er død og begraven, og min Herre sørgede for ham, som det kunde have været hans egen Broer; det var ogsaa et tutafekt Beest, om man maa saaledes kalde en stor Herres Hund. Jeg veed Fanden ikke hvordan han bar sig ad; han beed Haren saa behændig ihjel, at man aldrig kunde see Tegn til Bid. Som for Exempel, I er en Hare, Bedstemoer. Net saaledes tog han den i Halsen. Knæk, saa var den klar.

Magdelone. Au, au! I kniber noget stærkt, Skytte.

Pernille. Er jer Herre Ungkarl eller har han været gift tilforn?

Arv. Nei ikke saa at regne paa. Hans Faer har villet have ham gift paa en og anden Sted, men han vil ikke have uden En, der staaer ham selv an. Jeg vil tjene jeres Velbaarenhed: Han gjør min Sjæl Ret. Hvorfor skulde saadan riig Junker gifte sig uden med den, som hans Sind falder til. Nei, Karlen vil min Tro raade sig selv i de Maader. Der er endelig Noget i Gjærde nu, hvad Pokker det ogsaa er. Men han laer sig ikke let tvinge; thi her imellem os at sige, velbaarne Frøken, saa er han ganske skrammereret udi Hendes Person.

Pernille. Jeg kan heller ikke negte, at hans Person staaer mig an fremfor Alle, jeg endnu har seet. Jeg tør ikke sige hvormangen urolig Nat jeg har havt for hans Skyld.

Arv. Jeg vil være Mand for at Hun ikke blier bedragen med ham. Han har et Par Lægge, som ikke er for lange Hvile; hvis der var bedre Lægge udi det hele Herred, lod han sauge sine Been rigtig af. Jeg tør slaae tilveds med Hende, go' Frøken, at det Første hun faaer, det blier Tvillinger. Men jeg maa løbe og sige Svar. (Gaaer.)

Femte Scene.

Magdelone. Pernille.

Pernille. Ha ha ha! Det var ikke uden med stor Møie at jeg kunde bare mig for Latter. Jo nar-

agtigere han er jo bedre er det mig og jo lettere kan jeg faae ham i Kløerne.

Magdelone. Man kunde høre paa Skytten hvordan Herren er.

Pernille. Han er god nok, Magdelone. Jeg er fornøiet med ham. Var han artig og poleret, saa blev han ikke mig tildeel. Mener du, Nogen af hans Stand taer saadan Harcellist?

Magdelone. See! der kommer han uden Tvivl.

Sjette Scene.

De Forrige. Henrik (i Portechaise). Siden Arv.

Henrik. Hal—t! blier staaende her, I Karnalier! hør, Kristoffer! bliv du hjemme, og kommer der Bud efter mig fra Hove, maa du sige, at jeg kan ikke komme idag, jeg er engrasseret andensteds. Ak, mon cher, forlad mig; det er Porteurernes Skyld at jeg ikke holdt et Stykke længer fra. Man har hundrede Fortræder med disse Leiefolk; thi de ere dumme som Beester. Hvis det ikke var af Respekt for Jomfruen, skulde jeg strax lade Jer hænge.

Pernille. Ak, min Herre, pardoneer dem for min Skyld.

Henrik. For Hendes Skyld gjør jeg Mardi Alting, velbaarne Frøken. Apropos, mon cher, jeg kommer her at aktionere Hende for et lille Tyveri, Hun har begaaet.

Pernille. Hvad? Jeg begaaet Tyveri?

Henrik. Ja Hun har stjaalet mit Hjerte.

Pernille. Ak, min Herre, jeg har samme Proces at føre med Ham. Jeg veed nok, at det strider mod vor Kjøns Modestighed at lade sig mærke med Saadant. Men jeg bekjender reentud, at — ak, jeg kan ikke tale meer, mit Hjerte staaer i min Hals.

Henrik. Jeg er en Kanaille, om jeg har kunnet sove i tre Nætter for Hendes Skyld.

Pernille. Ak, min Herre, det er ikke gaaet mig et Haar bedre; thi Hans Dines Pile har trænget sig ind i mit Hjertes inderste Kammer.

Henrik. A— pardi det er vel taelt. Derfor maa jeg mafoi have en Kis.

Pernille. Jeg takker for den Ære. (Henrik kysser hende.)

Henrik. Hør, Frøken, min Papa vil have mig til at tage en anden adelig riig Jomfru. Men jeg skal før lade mig partere og hakke til Kjødmad, førend jeg skal bekvemme mig dertil og forlade Hende, mon chere.

Pernille. Ak, er det muligt? jeg er min Tro udi samme Fortvivlelse; men Ingen uden Døden skal skille os To ad.

Henrik. See der er min Haand om evig Huldskab og Troskab.

Pernille. Der har Han ogsaa min Haand, at jeg aldrig skal lade mig tvinge til nogen Anden. (De omfavne hinanden.) Vil Han ikke træde lidt ind med mig at see mine Mobilier?

Henrik. Jo, min Allerkjæreste. (De gaae.)

Magdelone (alene). Ja nu blier han fast, naar han faaer at see alle de Galanterier, som han bilder sig ind at høre Pernille til, da hun dog ikke eier saa meget som fire Skillings Værdi derudi. Ha ha ha! hvilken forbandet Historie vil ikke Dette blive, naar vor Junker hører at han har grebet saa skammelig feil og at han istedenfor en riig Frøken har faaet en gemeen Tjenestepige. Men hvor riig han end er og hvor høi af Stand, saa er han hende ikke for god; thi det er den største Nar der kan gaae paa Jorden, og der er intet andet Adeligt hos ham end hans Rigdom og adelig Formue. Kunde Dette kun blive klargjort førend Jomfru Leonora kommer til Byen; derudi bestaaer den hele Sag. Pernille har lovet mig fire hundrede Rigsdaler for min Umage. Men jeg maa ind at see hvad de bestiller. Jeg troer, at de holder Bryllup paa deres egen Haand. (Gaaer.)

Henrik (kommer ind). Ha ha ha hi hi ha ha ha! Henrik! du est ovenpaa! Hun er gid jeg faae Skam en Jomfru paa mange Tusinde. Jeg kommer af en Hændelse til en Velstand, som jeg aldrig har drømt om. Men, det er sandt; naar jeg undtaer hendes Riigdom, saa er der intet Andet hos hende end hos en gemeen Pige, uden at jeg vil kalde det fornemme at hun er saa koket. Men det er en sulten Hund, som jeg er, om Pengene kun at gjøre: Hendes Værelser ere udstafferet som en Grevindes, saa at, om Nogen vilde byde mig en halv Tønde Guld for min Velstand, tog jeg ikke derimod. Nu gik hun ind i sit Kabinet for at tage en anden Klædning paa; thi hun siger at hun forandrer Klædedragt hver Time paa Dagen, hvilket er vel naragtigt, men dog Tegn til stor Formue. Vi siger alt „Du" til hinanden, som gamle forlovede Folk, og hun kalder mig sit Hjerte. Men der kommer hun i en prægtig Adriane.

Pernille. Om Forladelse, min Hjerte, at jeg

har ladet dig bie saalænge. Hvad synes dig om den Adriane?

Henrik. Den er ret galant, min Høne. Min Søster, Frøken Fikke, har en af samme Tøi. Ja det er mafoi af samme Tøi. Jeg vil være en Rakkerhund om det ikke er. Hvad har du givet for Alen, min Sirupskrukke?

Pernille. Mener du at jeg veed Saadant? Naar min Kammerpige kommer hjem kan vi faae det at vide. Men har du mange Søskend, min Engel?

Henrik. Ikke uden en Søster, Men hun faaer Intet af vort faste Gods; det falder Altsammen til mig. Hun taer kun nogle Penge og Juveler. Men see! der kommer Hasenskræk, min Skytte. Hvad vil du, Hasenskræk?

Arv (kommer). Her er et Brev til velbaarne Junker fra Landet.

Henrik. Det er nok fra min Faer, min Papa, siger jeg. Han skriver mig altid til paa Fransk eller Italiansk. Forstaaer du Fransk, min Sjæl?

Pernille. Nei, jeg har aldrig kunnet lide det Sprog; thi det blier saa fordømt gemeent.

Henrik. Jeg maa læse, hvad han skriver. (læser) Vous plait il dans la france comment, a Paris a cette heures tres humble non pas. Nu skal I see, at her er noget Nyt. Jeg maa læse videre. Renkollavet Bourdeaux fermes la porte. Diantre. Der har vi det. Jeg maa blive gal. Videre: Diable m'emporte pluraliter. Voules vous dormir nominativus genitivus dativus Jean fonte comment vous portes raportant autrement bestialement spælamdisimo. Ak! ak! hvilket forbandet Tøi. (Gaaer og spadserer, tørrende Sveden af sig.)

Pernille. Ak hvad er det, mit halve Hjerte?

Henrik. Det var jo forbandet, han vil true mig dertil; staaer det ikke saa i Slutningen? jo vist: autrement spælamdisimo bestialement autrement. Men jeg er Karl for min Hat.

Pernille. Ak! hvad er det dog, min Snut?

Henrik. Om alt Andet slaaer feil, saa har jeg dog mine to Herregaarde, som er min Modernearv.

Pernille. Men sig mig dog hvad det er, min Balsombøsse.

Henrik. Han er min Papa, det er sandt, som jeg er al Respekt skyldig; men jeg gier ham Djævelen.

Pernille. Hvad har han skreven, min Engel?

Henrik. Han maa vide, pardi, at jeg, Diable m'emporte, har traadt mine Børneskoe.

Pernille. Ak, dølg det dog ikke længere for mig.

Henrik. Jeg vil døe paa at det er min Søsters, Frøken Fikkes, Intriguer. Ja jeg vil være et Karnalli-Beest, om det ikke er.

Pernille. Hvad er det for Intriguer?

Henrik. Men est du Ma-Soeur, saa skal jeg vise dig, at jeg er din Monfrere, petite Canaille!

Pernille. Siig mig det dog, min søde Sjæl, eller jeg døer.

Henrik. Veedst du hvad det er, min Poppe. Min Papa skriver mig til, at han har hørt med Hjertesorg at jeg løber om og gjør Amour til Fruentimmer udi Byen. Pardi! mon jeg ikke er af den Alder, at jeg veed hvad jeg gjør? I saadanne Sager spør jeg Ingen uden mit eget Hjerte tilraads.

Pernille. Det mener jeg ogsaa.

Henrik. Jeg er alt en Karl, der laer mig rage tre Gange om Ugen.

Pernille. Men hvad skriver han videre, mit Hjerte, efterdi du blier saa vred?

Henrik. Jeg er en Karl, som forstaaer mit Fransøsk og Italiensk, som mit Moersmaal, og skulde ikke vide hvad min Velfærd er! Men I skal faae en lang Næse, mon cher Papa.

Pernille. Hvad er din Papas Forsæt da med dig, min Skat?

Henrik. Han er god nok, min Dukke, for sin egen Person; men han laer sig forføre. Det er ikke at beskrive hvad Fynter der er hos min Søster, Frøken Fikke.

Pernille. Hvad gjør hun da?

Henrik. Jeg veed nok hvad din Næse kløer efter, naadige Frøken! Men du veedst ikke hvilke Venner jeg har tilhove, og at Kongen offentlig har sagt om mig over Taffel: Den unge Herre er noget Extraordinaire hos. Hør, min Dukke, min Papa har sluttet Parti mellem mig og en Frøken paa Landet, og vil at jeg med det første skal have Bryllup med hende.

Pernille. Ak, Magdelone, hold mig; jeg besvimer.

Henrik. Giv dig tilfreds, min Høne, det skal aldrig i Evighed skee. Veedst du hvad? For at hindre Saadant vil vi holde Bryllup iaften.

Pernille. Ja her er intet andet Raad at gribe til.

Henrik. Hasenskræk!

Arv. Velbaarne Junker!

Henrik. Taruntula prætiritum perfectum je nè

sais pas generosement dans la France par couvert. Forstaaer du vel?

Arv. Copis in sandung Spæckavet fripon Monsieur ovis fort bien. (Gaaer ud.)

Henrik. Jeg bad min Skytte holde Budet op med Snak til jeg kommer hjem. Jeg vil skikke Brev med ham til min Papa, og lade ham vide min Mening, men Intet melde om vor Forsæt at holde Bryllup idag; thi ellers kom han over Hals og Hoved til Byen.

Pernille. Det er sandt. Vi maae tie dermed.

Henrik. Min Engel, jeg skulde give dig nogle Gaver, men Tidens Kortheb hindrer mig derudi.

Pernille. Ak, ak, lad os holde Bryllup først. Vi kan altid siden tænke derpaa.

Henrik. Jeg vil alene give dig Noget til Forsikkring om min Kjærlighed. Forvar kun denne lille Ring med mit Træk udi. Gaverne udi sig selv skal blive desvigtigere.

Pernille. Saa maa jeg ogsaa give dig noget smaat Pudsleri for Løiers Skyld. Der er mit Portrait i Miniatur.

Henrik. Det ligner dig ikke meget, min Snut.

Pernille. Nei, det er min Tro sandt. Men jeg har et i Arbeid af en anden Mester.

Henrik. Klokken fire kommer jeg her til Kopulationen.

Pernille. Alting skal være færdig til den Tid.

Henrik. Adieu saalænge, min Putte.

Pernille. Adieu, Engel.

(Henrik blæser i sin Pibe; Porteurene kommer med Portechaisen, hvorudi han sætter sig og kaster Kys til hende til Afsked. Hun gjør ligeledes til ham; han taer et Speil af Lommen og akkommoderer sin Paryk i Portechaisen.)

Syvende Scene.

Pernille. Magdelone.

Pernille. Hvad synes dig nu, Magdelone? har jeg ikke Spillet vundet?

Magdelone. Jo, maatte der kun ingen Hinder komme inden Klokken fire. Men hvad var det for et Billede, du gav ham?

Pernille. Det var Jomfru Leonores Portrait.

Magdelone. Est du gal, Pernille; hvordan tør du vove Saadant?

Pernille. Naar Jomfruen hører at jeg har gjort min Lykke derved blier hun ikke vred, men vil lee og have sin Lyst deraf. Kom, Magdelone, lad os gaae ind og gjøre Anstalter til hans Komme. Du skal faae hvad jeg har lovet dig. (De gaaer ind.)

Anden Akt.

Første Scene.

Leander (alene). Har jeg mine Dage hørt Magen til Saadant? Her spilles jo samme Historie med mig, som med Amphitrion. Mine Huusfolk taer mig for En, der løber med Liimstangen. Jeg befaler, de svare: at jeg har Intet at befale. Jeg spør om min Tjener, de sige: han gik ud med Herren for en halv Time siden. Jeg siger dem at jeg er Herre i Huset, de svare: Ikke i Dette, men maaskee i et Andet. Jeg gjør mig vred, de viser mig Døren og truer mig med deres Herre. Om jeg stod paa mit Hoved, saa kan jeg ikke begribe det Ringeste deraf. Men der seer jeg Arv. Hør, Arv.

Anden Scene.

Leander. Arv (i sine Gaardskarlsklæder).

Arv. Hvem kalder paa mig? Ei, Herre, velkommen fra Landet.

Leander. Det er mig kjært at du kjender mig.

Arv. Hvorfor skulde jeg ikke kjende Herren?

Leander. Jeg tænkte virkelig at jeg var bleven forvandlet, eller idetringeste at jeg har taget et andet Huus for mit eget. Hør, Arv, boer jeg ikke i dette Huus?

Arv. Jeg veed min Tro ikke rettere. Men hvorfor spør Herren om Saadant?

Leander. Da jeg kom ind i Huset, vilde Ingen tage mig for fulde; men disse nye Folk, som Henrik har antaget, sagde, at deres Herre nylig var gaaet ud. Hvad Pokker er det for Kogleri? Hvor er Henrik?

Arv. Jeg har min Tro ikke seet ham meer end eengang: det første jeg kom i Byen, da visede han mig ud i Herrens Forretninger; han maa nok være inde.

Leander. Kunde jeg kun faae fat paa den Knegt og høre hvordan Sammenhængen er. Det er jo noget splittergalt Tøi. Hvor pleier han have sin Gang naar han er i Byen?

Arv. Han pleier at gaae til Kristoffers paa Hjørnet. Jeg er bange at han sidder der udi en Lanter til Ørene.

Leander. Da skal han faae en Ulykke. Er her nu ikke Andet at bestille? Spring hen og see om du finder ham der. (Arv gaaer.) Her er vist min Svigerfaers Huus; jeg vil der lidt ind at fornemme, om de er kommen til Byen. Men jeg seer der kommer en Kavaleer derfra, hvad mon han har der at bestille?

Tredie Scene.

Leander. Henrik.

Henrik (kastende Kys til Pernille indenfor). Adieu saalænge, Moncher. Lad ikke Tiden falde dig for lang. Adieu, lille Leonora; lad Alting være færdig til Klokken fire, min Skat.

Leander. Nei, Dette er splittergalt; det er tusindgange værre end det Forrige.

Henrik. Ha, ha, ha! Hun er saa forlibt, som en Rotte.

Leander. Hør, min Herre, hvad har Han i dette Huus at bestille? har han nogen Skat eller Engel derinde? Men mig synes at jeg kjender dette Ansigt.

Henrik. Ak, Herre, jeg beder ydmygst om Forladelse.

Leander. Nei nu! det blier alt bedre og bedre. Henrik! hvor Fanden est du kommen i den Ekvipage?

Henrik. Ak, Herre, misund mig ikke min Velstand. Jeg gjør min Lykke i dette Huus.

Leander. Med hvem?

Henrik. Med en Jomfru fra Landet, som hedder Leonora.

Leander. Som boer i dette Huus?

Henrik. Ja, det er hendes Faers Huus.

Leander. Vil du vanartige Skjelm fixere mig? (Trækker sin Kaarde. Henrik falder paa Knæe.) Vil du sige mig hvad dette er for Kogleri?

Henrik. Ak, Herre, misund mig ikke min Lykke. Jeg er dog en gammel tro Tjener.

Leander. Jeg kløver dit Hoved strax hvis du ikke strax siger mig hvorfor du har ført dig saadan op og hvad du har at bestille i dette Huus.

Henrik. Jeg skal bekjende Alting fra Begyndelsen til Enden: da Herren skikkede mig til Byen at gjøre Alting rede for at modtage Hans tilkommende Kjæreste, og jeg fik alle Herrens Klæer og Sager under Hænder tilligemed Ordre at antage nogle nye Folk, kom der en særdeles Lyst paa mig (ingen Barselkvinde kan falde paa Saadant), nemlig at forsøge alene hvordan det var at være en fornemme Herre. Medens jeg agerede saadan Person fornam jeg, at omsider en fornemme Frøken blev forlibt og satte efter mig.

Leander. Hvad er det for en Frøken?

Henrik. En Frøken, som boer i dette Huus og hedder Leonora.

Leander. Hør, hvis du blier ved at harcellere est du dødsens.

Henrik. Jeg skal min Tro ikke sige et usandt Ord. Denne Forlibelse drev mig til at fremture i min Ekvipage; thi jeg tænkte ved mig selv, om Herren faaer at vide at jeg har brugt hans Klæer, taer han det dog ikke unaadigt op naar han fornemmer, at hans gamle tro Tjener gjør sin Lykke derved.

Leander. Videre, videre!

Henrik. Jeg blev omsider anmodet af hende om Kjærlighed ved en gammel Kjælling. Jeg har besøgt hende togange idag og vi har berammet vort Bryllup Klokken fire.

Leander. Hvad hedder Jomfruen, siger du?

Henrik. Hun hedder Leonora.

Leander. Og boer i dette Huus?

Henrik. Ja, det er hendes Faers Huus. De boer ellers paa Landet; men dette Huus er de udi naar de opholde sig i Byen.

Leander. Jeg har nok. Du est en Misdæder. Du skal døe.

Henrik. A— spar mig, Herre! Jeg har dog intet andet Ondt gjort end det, at jeg af Galskab har taget Herrens Klæer paa. Hendes egne Folk skal vidne med mig at jeg ingen Ro har kunnet have for hende.

Leander. Det er ikke dine Gjerninger du skal døe for, men dine løgnagtige Ord, idet du vil sætte et fornemme Fruentimmer saadan Klik paa.

Henrik. Hvis det ikke er sandt, Alt hvad jeg har sagt, vil jeg selv for mine egne Penge kjøbe Strikken hvormed Herren maa hænge mig. Der kommer Arv; han skal stadfæste Alting med mig.

Fjerde Scene.

De Forrige. Arv.

Arv. Nei, Herre, han er ingensteds at finde.

Leander. Hid, din Hund, og bekjend Sanden eller jeg opoffrer dig med.

Arv (paa Knæe). A—

Leander. Er det sandt, at den Jomfru i dette Huus er forlibt i Henrik og vil holde Bryllup med ham idag?

Arv. Ja Mare er det sandt, Herre; men hvad kan jeg dertil? Jeg har hørt hende sige, at hun ikke har kunnet sove rolig af Elskov for ham. Jeg har seet

hende kysse ham. Hvad de ellers meer har gjort, det maae de og deres Djævel vide.

Henrik. Kan nu Herren høre at jeg ikke lyver. Jeg har endnu det Portrait i min Lomme, som hun forærede mig.

Leander. Lad see. — Ak, Himmel! er det muligt? Staaer op igjen Begge. Jer skal intet Ondt vederfares. Hvad skal jeg tænke? Hvad skal jeg sige? Hvad skal jeg gjøre herved? Er nogen Sorg i Verden saa stor, som kan lignes ved min? Er nogen Ulykke meer uformodentlig paakommet et Menneske? Har noget Fruentimmer været meer habile i at forstille sig end denne Leonora? Naar jeg eftertænker hendes Stand og høie Afkom, hendes udvortes Ærbarhed, Dyder og Kydskhed, synes denne Historie utrolig; naar jeg derimod hører disse Vidnesbyrd, seer hendes Portrait, maa jeg troe det. Mit Hjerte er saa omspændt af Sorg og Forbittrelse, min Hjerne saa forvirret, at jeg veed ikke hvad Resolution jeg skal tage. Jeg vil bryde ind udi Huset og opoffre den Forræderske. Ingen skal kunne lægge mig det til Last; men Alle skal kalde det en retfærdig Hevn og bekjende, at, om der var noget større end Døden, havde hun fortjent det. Men mon jeg skulde kunne understaae mig at myrde Den, som jeg nylig elskede som min egen Sjæl? Mon det er Straf nok for hende, at hun døer for min Haand? Nei, hun skal leve, det er hende større Straf, og jeg vil omkomme mig selv, at hun maa leve med desstørre Skændsel og Foragt. (Gaaer og spadserer.) Dog, hvad skjøtter saadant nedrigt Gemyt om Foragt? En, der ikke har skjæmmet sig ved at bryde sit Løfte og forlibet sig udi saadan Karl, vil kun lee deraf og glæde sig over min Død, paadet hun uden Hinder kan naae sit Maal og fornøie sit løsagtige Sind. Nei, jeg vil traktere det med Foragt og befordre Henriks Kjærlighed, thi hun er ham ikke for god. Hør, Henrik, veedst du hvem din Kjæreste er? det er just den Selvsamme, som jeg skulde holde Bryllup med.

Henrik. Ak, Herre, jeg beder om Naade. Jeg har min Tro endnu ikke rørt hende. Jeg staaer fra mine Prætensioner.

Leander. Bliv du kun ved at elske hende som tilforn.

Henrik. Ak nei, Herre, det var jo kanaliøsk af mig om jeg vilde gjøre saadan brav Herre til Hanrei.

Leander. Du gjør mig ikke til Hanrei naar du faaer hende selv.

Henrik. Ak nei, Herre; jeg er altfor ringe at gaae Ham udi Forkjøb. Jeg vil strax gaae hen og aabenbare hende hvo jeg er, og sige, at Herren er bleven vred, saa falder hun nok tilføie, og Herren kan endnu holde Bryllup med hende iaften.

Leander. Dersom jeg havde ikke meer Ambition end du, Henrik, saa gik det saaledes. Nei, hold du kun gode Miner; hun skal blive din Brud idag. Jeg skal befordre din Kjærlighed; thi jeg kan ikke hevnes paa anden Maade.

Henrik. Nei, jeg vil heller døe end stikke Herren ud.

Leander. Hør, Henrik, vil ikke du, saa skal jeg pudse Arv op og bane ham Vei til denne Lykke.

Arv. Jeg takker Junkeren. Vil ikke han, saa vil jeg.

Henrik. Nei Tak, Slyngel; det er for fedt Stykke for dig. Vil ikke Herren have hende, saa blier jeg nok ved Huset.

Leander. I kan skiftes ad begge To, du kanst lade Arv ligge hos hende iblandt; thi, som jeg mærker, saa taer hun Alting tiltakke.

Henrik. Nei, Herre, jeg er forbandet jaloux; men vil Herren selv gjøre mig den Ære iblandt, saa —

Leander. Nei, Henrik, jeg skal ingen Indpas gjøre dig. Bliv nu kun ved og lad dig for Alting ikke mærke at du har taelt med mig. Jeg vilde give hundrede Rigsdaler til, at du havde alt havt Bryllup med hende.

Henrik. Men kan jeg da være vis paa at Herren ikke skjemter med mig?

Leander. Kanst du ikke begribe, Henrik, at ingen Gjerning er hæsligere end den, hun har bedrevet mod mig, og at jeg derfor paa ingen Maade bedre kan blive hevnet end at see hende gift med min Tjener?

Henrik. Men, Herre, naar Dette kommer for Lyset, at jeg er kun en fattig Tjener, kan jeg blive straffet derfor.

Leander. Ingenlunde. Jeg skal tage mig din Sag an. Alle Folk, som hører hendes Utroskab og Løsagtighed, vil glæde sig over hendes Skam.

Arv. Jeg troer Mare at hun har ogsaa lidt Godhed for mig. Du fortryder vel ikke paa, Henrik, at jeg besøger dig naar du blier gift?

Henrik. Du skal faae en Ulykke dersom du kommer inden min Dørtærskel.

Leander. Det maa I forliges om, som I ere Venner. Kommer! laer os gaae ind. (De gaaer ind. Henrik rykker Arv i Haaret og truer ham paa Veien.)

Femte Scene.

Leonora. Pernille.

Pernille. Ak, velbaarne Frøken, naar Hun faaer Aarsagen at vide, saa haaber jeg at Hun laer sin Vrede falde.

Leonora. Det er slet ikke formedelst Klæderne jeg er fortrøden; men at du vil gaae og spille Gjek udi Huset nu her er saa meget at bestille.

Pernille. Jeg gjør det min Tro ikke af Galskab.

Leonora. Den Feber, som du fik sidst jeg forlod dig her i Byen, maa ikke have udraset. Det er bedst du gaaer hen og lægger dig. Men hvad driver dig til at bruge saadanne Optøier?

Pernille. Jeg gjør en stor Lykke derved. Her er en riig ung Herre, men ligesaa naragtig som riig; den Samme bilder sig ind at jeg er en fornemme Jomfru og gjør Amour til mig.

Leonora. Jeg vil intet Koketteri have i mit Huus. Er det af Pengetrang eller Løsagtighed at du gjør Saadant? Fy skamme dig; jeg har altid havt bedre Tanker om din Ærlighed. Saadan Karl giver dig en Snees Dukater og laer dig siden løbe.

Pernille. Ak nei, Frøken, det er ikke paa den Maade. Han har lovet mig Ægteskab og vi blier viet sammen Klokken fire, dersom Hun ikke vil hindre mig i min Lykke.

Leonora. Jeg vil ikke hindre dig i din Lykke, Pernille; men hvad mener du der vil paafølge naar han siden faaer at vide at du est en Tjenestepige?

Pernille. Det er en Karl, som løber med Liimstangen. Han er forlibt i min Person og har lovet mig Ægteskab uden at forespørge sig om min Stand og Vilkaar, saa jeg bedrager ikke ham, men han bedrager sig selv.

Leonora. Vil du vove det, saa maa du gjerne for mig. Men jeg er bange at min Faer kommer i Byen for hastig.

Pernille. Hvor snart mon han kommer?

Leonora. Da jeg reiste fra vor Lystgaard, sagde han at ville komme strax efter. Han er her vistnok inden Aften; thi mit Bryllup er berammet idag. Men hvad er det for en ung Herre, som har forlibet sig udi dig?

Pernille. Han boer i dette Huus lige herover.

Leonora. I hvilket Huus?

Pernille. Her i dette Huus.

Leonora. Est du gal, Pige. Du har maaskee seet ham engang gaae derind, men han kan ikke boe der; thi dette Huus hører Leander til, efter den Underretning jeg har faaet.

Pernille. Ja det er saa, Frøken; han hedder Leander. Hans Venner har lovet ham bort til En, som ikke staaer ham an, og det er just derfor han haster saameget med vort Bryllup.

Leonora. Det er som jeg siger, Pige; Feberen har ikke raset ud hos dig.

Pernille. Det er min Tro som jeg siger. Den gamle Magdelone, som boer i vor Baggaard, skal vidne med mig: at den Leander, som boer i dette Huus, har lovet mig Ægteskab. Magdelone! Magdelone! kom ud lidt.

Sjette Scene.

De Forrige. Magdelone.

Pernille. Magdelone, er det ikke sandt at jeg er forlovet med den unge Herre, Leander, som boer her ligeover?

Magdelone. Jo, det er sandt. Men, hjerte Frøken, hindre hende ikke i hendes Lykke, hun har dog tjent længe og troligen. Hun kommer til Rigdom derved og blier en stor Frue, og jeg forsikkrer at hun blier taknemmelig.

Leonora. Hvad? har I overlagt med hinanden at narre mig?

Magdelone. Det være langt fra, smukke Frøken; det er min Tro i alle Maader som jeg siger.

Pernille. Frøkenen maa gjerne straffe mig, dersom Hun befinder ringeste Usandfærdighed i mine Ord.

Leonora. Han hedder Leander, siger du?

Pernille. Ja.

Leonora. Han boer i dette Huus, ligeoverfor?

Pernille. Ja, men han er ellers boende paa Landet.

Leonora. Men hvad er det for en Ring, som du bærer paa Fingeren?

Pernille. Den Ring fik jeg af ham idag.

Leonora. Ak, hold mig! jeg daaner.

Magdelone. Tænkte jeg ikke vel, Pernille, at det vilde saa gaae. Men hvorfor lægger Frøkenen Dette saa meget paa Hjerte? Det er jo naturligt at et Menneske søger at gjøre sin Lykke.

Leonora. (afsides) Ja det er hans Ring. Hvor utrolig Historien er, saa er det dog som de siger. Ak!

om jeg var den største Misdæder, kunde Himmelen ikke straffe mig høiere. Hvo kan fæste sin Lid paa Nogens Løfte meer? Hvo kan dømme af Ens udvortes Væsen og Gebærder hvad der boer i Hjertet? Jeg har vægret mig længe for at begive mig i Ægtestand. Jeg har afslaaet adskillige anselige Partier. Ingen har staaet mig an uden denne Leander, som jeg nu befinder at overgaae Alt hvad som kan opregnes udi Liderlighed. Hvad skal jeg gjøre? hvordan skal jeg hevne mig? Forræderiet er saa stort, at jeg ikke kan hitte paa nogen tilstrækkelig Hevn. Ak, ulyksalige Leonora, i en ulyksalig Tid for dig kom den Person i din Faders Huus, i en ulyksalig Tid kom du til Byen at høre Saadant. Dog, hvad siger jeg? Hvad klager jeg? Hvi kalder jeg det en ulyksalig Tid? Det maa heller kaldes den lyksaligste Dag for mig min hele Livstid, paa hvilken saadant Forræderi er bleven aabenbaret og jeg derved undgaaer at falde i det liderligste Menneskes Hænder. (høit) Hør, Pernille; den Person, som elsker dig, er just den Samme, som var forlovet med mig.

Pernille. Ak, velbaarne Frøken, Hun overile sig ikke. Hun kan tage feil. Hvoraf kan Hun vide det?

Leonora. Jo, Pernille; her er meer end eet Beviis. Han har selv sagt mig at han nylig har kjøbt dette Huus her ligeover, hvor vi skulle holde til naar vi vare udi Byen. Han er ellers boende paa Landet, han hedder Leander, og her kjender jeg til Overflod hans Ring.

Pernille. Ak, jeg døer af Angst og Forskrækkelse.

Leonora. Og jeg af Hevngjerrighed og Forbittrelse.

Pernille. Ak, Frøken, tag mit Liv fra mig.

Leonora. Al min Velfærd bestaaer i dit Livs Konservation; thi jeg kan ikke hevnes paa anden Maade uden han til Straf faaer min Tjenestepige.

Pernille. Men hvor kom Frøkenen til at blive forlovet med ham?

Leonora. Han kom for sex Uger siden at slutte et Kjøb med min Fader. Der blev han forlibt i mig og begjerede mig tilægte. Jeg har ingen Stadighed til at fortælle dig Resten; thi mit hele Legeme brænder af Begjerlighed til Hevn. Jeg reiser strax til vor Lystgaard igjen.

Pernille. Og jeg reiser med. Gid jeg aldrig var kommet til Byen at jeg Saadant skulde berøve min Jomfru.

Leonora. Hør, Pernille, hvis du har nogen

Estime og Kjærlighed for mig, saa bliv ved at fuldføre Komedien, og lad dig ikke mærke at jeg har været her og taelt med dig. Hvis du ikke spiller din Rolle, som du har begyndt, faaer du mig aldrig meer at see; thi jeg døer hvis jeg ikke blier hevnet, og jeg kan ikke blive hevnet paa anden Maade.

Pernille. Ak! Ak, Frøken! Er det muligt at —

Magdelone. Gjør, du Tosse, som Frøkenen forlanger; saa blier hun hevnet, du blier en stor Frue og jeg faaer de Penge, som mig er lovet.

Leonora. Jeg siger dig endnu engang, Pernille, at al min Velfærd bestaaer derudi at du spiller din Rolle vel; du bliver i visse Maader lykkelig derved, efterdi han har store Midler.

Pernille. Ja, det er sandt. Han kan sagte være god nok til mig. Efterdi Jomfruen vil saa have det, saa skal jeg min Tro spille Komedien det bedste jeg har lært.

Leonora. Gak du kun ind og efterlev trolig hvad jeg har befalet dig. Jeg gaaer hen til en god Ven, som skal reise med mig til vor Lystgaard. (De gaaer ind.)

Syvende Scene.

Leonora. Leander.

Leonora. Saa stor som min Kjærlighed var, saa heftig er min Forbittrelse.

Leander (taler til Henrik udenfor). Som jeg siger, Henrik, nu gaaer jeg tilside lidt.

Leonora. Den, som jeg tilforn elskede som min egen Sjæl, hader jeg nu meest af alle Mennesker paa Jorden. Men hvo er det som taler? Ak, Himmel, der kommer den Forræder.

Leander. Er det ikke Leonora? Ei, gaaer Hun bort? Er Hun saa bange for mig, dydige Frøken?

Leonora (vender sig om). Velbaarne Junker, hvor skulde jeg eller Nogen være dydig? Han har jo sluget al Dyd op, saa der er Intet tilbage for Andre.

Leander. Ha, ha, ha, kydske Lukretia.

Leonora. Ha, ha, ha, kydske Joseph.

Leander. Jeg admirerer Hende, Frøken.

Leonora. Der er ikke saadan Junker til som Han.

Leander. Kjender Hun dette Portrait, dydige Frøken?

Leonora. Nei, ikke i Hans Hænder.

Leander (slængende Portraitet til hende). See, der har hun det tilbage.

Leonora. Kjender dydige Junker dette Portrait?
Leander. Jo, desværre.
Leonora. See, der ligger det.
Leander. Der ligger den Tobaksdaase, Hun forærede mig.
Leonora. Der ligger Hans lumpne Armbaand.
Leander. Der ligger Hendes lumpne Stok med Guldknap.
Leonora. Og der Hans lumpne Ørenringe.
Leander (spyttende). Der ligger den Huldskab og Troskab, I gav mig.
Leonora. Tvi! der ligger Jeres igjen.
Leander. Adieu, dydige Jomfru; hils jere Forældre.
Leonora. Adieu, udkaarne Junker; prosit die Mahlzeit. (Hun gaaer bort.)
Leander. Hvilket uforskammet Kvindemennesſke; langt fra at skamme sig ved sin Misgjerning! Hun trodser ovenikjøbet. Men jeg faaer en tilstrækkelig Hevn naar hun hører at hendes nye Kjæreste blier forvandlet til en gemeen Lakei.

Ottende Scene.

Arv (alene). Mig syntes her var Klammeri udenfor, men jeg seer Ingen. Nei her er Ingen. Mon jeg drømte? Jeg tænker paa den forbandede Henrik, hvilken Lykke han gjør idag. Det er dog et Djævels Spring paa eengang at springe lige fra et Bagbeest til en Junker. Jeg er ikke misundelig; men jeg kan ikke negte, at om jeg paa en god Maade kunde vrikke Halsen om paa ham, saa gjorde jeg det. Thi hvad er hans Fortjenester mere end mine? Jeg har tjent ligesaalænge og trolig som han. Jeg seer lige saa vel ud som den Slyngel. Havde jeg bleven skikket i Byen først i hans Sted, saa havde jeg maaskee kunnet gjort samme Lykke. Men just fordi jeg fik ikke det Ærende, saa er og bliver jeg en Slyngel og han blier Velbaaren. Jeg vil dog holde gode Miner formedelst de halvhundrede Rigsdaler han lovede mig. Det kan ogsaa hænde sig at jeg kan faae en Finger i Soddet med; thi den Kiselinke, som han faaer, laer sig aldrig nøie med een Mand. Havde jeg sat paa den gamle Kone, skulde jeg bestikke hende at rose mig for Jomfruen. Jeg vil see igjennem Porthullet, om jeg blier hende ikke vaer.

Niende Scene.

Arv. Henrik.

Henrik. Hvor Pokker blev Arv? Nu har jeg ham

nødig. Men, see! staaer han ikke der og vil lure sig ind i Huset. Ak, jeg maa blive gal.

(Lister sig sagte til ham, og trækker ham tilbage efter Haaret)

Arv. A — —

Henrik. Vil din Hund holde din Næse herfra.

Arv. Hvad Ondt gjør jeg, Henrik?

Henrik. Fort herfra, siger jeg.

Arv. Maa jeg ikke staae paa Gaden?

Henrik. Men ikke ved dette Huus; hvis jeg fornemmer, at du kaster kun dit Øie paa Huset, skal jeg lade dig hænge udenfor Vinduerne, Andre til Skræk og Exempel.

Arv. Det har du ingen Magt til.

Henrik. Ha, ha! en Mand paa en halv Tønde Guld, som jeg, skulde ikke have Magt til at lade hænge en Gaardskarl.

Arv. Om du blev Mand paa en heel Tønde Guld, est du dog kun af Geburt en Lakei. Der er Forskjel mellem en riig Mand og en fornemme Mand.

Henrik. Aldeles ingen Forskjel. Jeg sætter, at jeg er Fuldmægtig hos en stor Herre, jeg er da kun en ringe Person mod ham; men om jeg nu filouterer ham fra alt hans Gods, blier jeg strax fornemmere end han, skjøndt han beholder sin forrige Titul og jeg hedder kun slet og ret Henrik som tilforn.

Arv. Ja seer du vel, saa blier du derfor ikke fornem.

Henrik. Jovist; thi naar jeg og min Herre siden kom i Vertskab sammen, saa gav Verten vel Herren det fornemmeste Sæde, men mig den mageligste Stol. Naar en Kapun skulde deles, fik Herren det første Stykke, men enten af Halsen eller Ryggen, men jeg med de Sidste fik Brystet, saa Herren fik Komplimenter for sin Tituls Skyld, men jeg solid Ære formedelst mit Gods og fordi jeg kunde traktere Verten dobbelt igjen. Jeg tjente førend jeg kom til Monsieur Leander hos en fornemme Mand, som var kommen tilagters. Den Samme, erindrer jeg, blev engang inviteret paa Kaffee paa et Sted, hvor ogsaa var en riig Kjeldermand. Man syntes at gjøre min Herre mest Ære og skjenkede først for ham, men det var for at forsøge paa hans Skaal om Kaffeen havde sat sig; thi Kjeldermanden fik altid den sidste Koppe, men den bedste. Aarsagen var let at fatte; thi naar Verten kom til min Herre igjen, fik han kun en Prise Tobak, men hos Kjeldermanden et godt Maaltid. Du møder to Personer sammen, Arv, den Ene siddende udi en Vogn og

den Anden tradskende udi Skarnet tilfods, skjøndt paa den Agendes høire Haand. Hvilken synes dig at være fornemst af de To?

Arv. Den som ager.

Henrik. Det mener jeg og, skjøndt Fodgængeren gaaer øverst; skal man derfor kalde den mest fornem, der nyder grundigst Ære, er en riig Handværksmand altid fornemmere end en fattig Signør. Den Ene er tutular fornem og den Anden virkelig. Derfore, Arv, om jeg faaer flere Penge med denne Jomfru end min Herre har, saa blier jeg virkelig fornemmere end han; derfor maa du og Andre traktere mig paa anden Fod herefter.

Arv. Jeg kan dog ikke faae det i mit Hoved.

Henrik. Hør, Arv, om jeg vil give dig tyve Rigsdaler meer i Løn end Leander, hvem vil du da helst tjene hos?

Arv. Da vil jeg helst tjene hos dig.

Henrik. Der blier endelig ikke af, Arv; men jeg siger kun for Exempels Skyld. Vil du holde dine Øine fra Huset, Knegt? fort ind, her er Adskilligt at forrette. (Støder Arv ind.) Det er galt nok; naar man gifter sig med saadan riig Kokette maa man føie hende i Begyndelsen og holde aaben Bord det første Aar; men naar jeg blier lidt gammel i Sadelen, taer jeg Skildtet ind og min gode Frue skal siden dandse efter min Pibe. Jeg maa stille mig ydmyg og føielig an i Førstningen indtil jeg faaer Pengene udi Hænderne; siden skal det ikke gaae hende bedre end andre slige Damer, der gifter sig paa den Maade. (Gaaer ind.)

Tredie Akt.

Første Scene.

Leonora. Magdelone.

Leonora. Saa det er ganske klappet og klart, Magdelone?

Magdelone. Ja, de ere alt Ægtefolk, som Ingen kan skille fra hinanden.

Leonora. Og du saae selv at de bleve sammenviede?

Magdelone. Ja, med disse mine Øien. Men der vil ligge et Fandens Huus naar han fornemmer at det er en Tjenestepige, han har faaet.

Leonora. Det vil ikke sige. Hvis hans Midler ikke var, saa var hun endnu den liderlige Karl altfor god; men jeg kan tænke, at det er en heel Hob for

saadan fattig Tjenestepige at blive en fornemme Frue. Men hvor er Leander nu?

Magdelone. Han tog Afsked strax efter Vielsen og lovede at komme igjen mod Aftenen at føre sin nye Brud bort.

Leonora. Ha ha ha! See, at du kanst skaffe mig Pernille herud.

Magdelone. Ja, jeg skal strax bringe hende hid. Men jeg haaber Frøkenen holder hende til at blive ved sit Løfte. Thi hun har forsikkret mig om fire hundrede Rigsdaler for min Umage.

Leonora. Hun skal nok holde sit Løfte.

Magdelone. Nu gaaer jeg ind at hente hende.

Leonora. Har jeg liidt Spot og Fortræd, saa har jeg og faaet en anseelig Hevn. Han skjæmte sig ikke engang ved sin Gjerning da han talede med mig, men foragtede og belo mig ovenikjøbet. Det er jo den største Grad af Liderlighed, et Menneske kan forfalde til. Nu veed jeg ikke paa hvad Fod jeg skal traktere Pernille. Jeg faaer vel kalde hende Frue. Thi den første Bog saadanne Tøiter læser, naar de ere komne i Velstand og Høihed, er Rangforordningen. Men der kommer hun.

Anden Scene.

De Forrige. Pernille.

Leonora. Jeg maa dog forsøge først, om hun er bleven storagtig. Nu, Pernille, hvor gaaer det? (Pernille seer suurt, og svarer ikke.) Hvorledes er Sagerne avanceret, min kjære Frue?

Pernille. Ak jeg takker Frøkenen for Efterspørsel Vi ere alt ægteviede Folk. Om en halv Time kommer han og henter mig bort til al sin Herlighed.

Leonora. Nu, det er mig kjært, jeg gratulerer

Pernille. Men har Frøkenen været paa Lyst gaarden imidlertid?

Leonora. Nei, jeg betænkte mig. Jeg lod en Expres gaae til min Faer for at faae ham deshastiger hid; jeg troer nok at han vil være her dette Dieblik.

Magdelone. Men jeg er bange, at naar han faaer Sammenhængen at vide, at han løber fra dig Pernille.

Pernille. Naar Frøkenen kalder mig Frue, saa kanst du ogsaa vænne din Mund dertil, Magdelone Nu er jeg kommen i den Stand; enten han løber bort eller ei, saa er jeg dog virkelig viet til ham.

Leonora. Hvor vil han løbe hen? — Han har jo sit faste Gods — han skal nok holde Trop.

Pernille. Men det er nu at tage i Betænkning: om jeg skal lade ham vide min Tilstand iaften førend jeg gaaer tilsengs med ham.

Leonora. Det maa skee, ligesom min Faer finder for godt. Han vil være her i et Øieblik; lad os gaae ind saalænge. (De gaae.)

Tredie Scene.

Leander. Henrik.

Henrik. Jeg blues dog ved, Herre, naar jeg tænker derpaa, hvorvel jeg har gjort det efter Herrens Ordre.

Leander. Tro mig, Henrik, at det er den største Tjeneste, du nogen Tid har gjort mig.

Henrik. Men det var dog Herrens forlovede Brud.

Leander. Just derfor vilde jeg have hende straffet. Havde jeg ikke faaet Hevn paa hende selv, saa havde jeg forgrebet mig paa hendes Faer, som har villet binde mig et Menneske paa Ærmene af den Natur.

Henrik. Men har hun virkelig Midler?

Leander. Hun har store Midler efter sin Moer alene, som hendes Faer ikke kan forholde hende. Men jeg kan vidne for Himmelen, at jeg saae ikke efter hendes Velstand, men alene hendes Person. Dersom du havde seet, Henrik, med hvilken Ærbarhed hun førte sig op i sin Faers Huus, da jeg var der, skulde du have villet forsvoret at hun var af den Natur.

Henrik. Det er ikke at beskrive hvordan de Fruentimmer kan forstille sig. Men jeg skal nok holde hende i Tøilen naar jeg bliver lidt gammel i Sadelen. Jeg skjælver naar jeg tænker paa hendes Faer. Jeg er bange at han lægger Haand paa mig og laer mig arrestere.

Leander. Det har ingen Fare. Jeg taler først med Seigneur Jeronimus og besværer mig over hans Datters hæslige Opførsel, derpaa skal du komme ind i dine Lakeiklæer og fortælle ham hele Historien. Enten bliver han da ophidset mod dig og vil hevne sig, saa skal jeg tage dig i Forsvar som en ærlig Mand, eller han slaaer Haanden af sin Datter og laer hende løbe, hvilket er troligst; saa beholder hun dog sin Moderne-arv. Men hvorledes kom du fra hende igjen?

Henrik. Da Vielsen var skeet, tog jeg Afsked for en Timestid og lovede mod Aften at komme igjen

for at bringe hende til mit Huus. Det var med stor Møie at hun vilde give mig saa lang Tid; thi hun er saa forlibt som en Rotte, og jeg troer at hun tæller hvert Minut medens jeg er borte.

Leander. Ak det er en forskrækkelig Historie. Efterkommerne vil holde det for en Fabel. Men der seer jeg Seigneur Jeronimus komme, løb du ind og iför dig i dine Lakeiklæer indtil jeg har dig nødig.

Fjerde Scene.
Leander. Jeronimus.

Jeronimus. Min Datter lader mig ved en Expres vide at jeg maa strax komme til Byen, jeg kan ikke begribe hvad det vil sige. Mon hun er bange at hun ikke tidlig nok skal komme i Brudeseng? Men der seer jeg Monsieur Leander. Hans Tjener, min kjære Svigersøn; vi To vil nok een Vei. Har Han taelt med min Datter siden hun kom til Byen?

Leander. Ja jeg har.

Jeronimus. Men hvorfor skikker hun Expres efter mig?

Leander. Det maa hun vide. Hun maa have Noget at aabenbare sin Faer, som ligger hende paa Hjertet.

Jeronimus. Det er meget; skulde I ikke vide det?

Leander. Nei, vi har kun taelt meget kort sammen.

Jeronimus. I fik vel ikke Stunder at tale meget sammen for Kyssen. Det er og en evig Slikken med Jer forlibte Folk.

Leander. Nei, det gik dog dennegang temmelig lovlig til.

Jeronimus. Ja, jeg troer det nok. Havde jeg kun hundrede Daler for hvert Kys, I har faaet siden hun kom til Byen, saa var jeg en riig Mand.

Leander. Siig ikke det, Seigneur Jeronimus.

Jeronimus. Men ret Alvor, hvorfor skikkede hun Bud efter mig?

Leander. Det er mig min Tro ganske uvitterligt.

Jeronimus. Det er noget Skalkeri, som I har overlagt med hinanden; men jeg faaer nok at vide det naar jeg taler med hende selv.

Leander. Det tvivler jeg ikke paa.

Jeronimus. I er maaskee bange at I skal ikke tidlig nok komme i Brudeseng?

Leander. Jeg min Tro ikke; om hun længes saameget derefter, det skal jeg lade være usagt.

Jeronimus. Jeg troer det nok, ligesom I i alle Maader er ikke ligesaa forlibt som hun. Ha ha ha! Kom laer os gaae ind.

Leander. Jeg har i det Huus ikke at bestille.

Jeronimus. Ei nu er ikke Tid at skjemte, Aftenen er forhaanden. Kom lad os gaae ind. I har noget Pudseri fore. Ha ha ha! Men Alting har sin Tid.

Leander. I faaer virkelig en forbandet Hob Pudseri at høre naar I taler med hende selv.

Jeronimus. Jeg troer ikke at hun har ilet med Vielsen førend jeg kom.

Leander. Jo hun har min Tro.

Jeronimus. Ei, det vilde jeg min Tro dog ikke skulde være skeet. Det er jo forbandet hidsig at gaae tilværks. I kunde jo have biet til jeg kom.

Leander. Taler I til mig? Jeg har min Tro ingen Deel derudi.

Jeronimus. Hvad Pokker er det for Harcellering?

Leander. Er der Noget harcelleret, saa er det alene paa hendes Side.

Jeronimus. I siger jo først, at I har kun talet ganske kort med hende, og nu siger I, at —

Leander. Ja det er sandt, det var ganske kort, men desmeer kjærligt; thi de sidste Ord, jeg havde den Ære at sige hende, var disse: Gak Fanden ivold, dit Skarn.

Jeronimus. Hvad Pokker er Dette, Svigersøn? man kan jo blive gal over saadan Tale.

Leander. Min Herre, det Ord Svigersøn skurrer forbandet i mit Øre. Forskaan mig for den Titul.

Jeronimus. Hvad? har I ikke begjeret min Datter?

Leander. Jo, det negter jeg ikke.

Jeronimus. Er I ikke bleven forlovet med hende?

Leander. Det negter jeg hellerikke.

Jeronimus. Er I ikke da min Svigersøn?

Leander. Det negter jeg aldeles.

Jeronimus. I kan Fanden ikke negte det. Vil I gaae derfra, saa skal jeg spille med Jer saalænge I har en Skilling i Pungen.

Leander. I kommer tilkort, Seigneur Jeronimus. I taber Sagen. Den er alt tabt.

Jeronimus. Hvorledes skulde jeg tabe den Sag?

Leander. Det faaer I at høre naar I taler med jer Datter.

Jeronimus. Jeg mærker nok at der er kommen Misforstand imellem Jer.

Leander. Ja det er vist ungefær saa.

Jeronimus. Men hvori bestaaer den Misforstand?

Leander. Min Herre, jeg vil ikke forekomme Hans Datter i at fortælle det. I faaer tilstrækkelig Underretning af hende selv.

Jeronimus. Det skal jeg strax faae at vide; men jeg er vis paa at min Datter ikke har givet Anledning dertil; thi, jeg skulde ikke rose mit eget Barn, hun er altfor sagtmodig og dydig dertil.

Leander. Hun er Dyden selv.

Jeronimus. Hvad Fanden er det da for Kapricer, Svigersøn.

Leander. Monsieur, jeg beder Han forskaaner mig for —

Jeronimus. Hvad Pokker er dog Dette? Jeg maa strax ind for at hjælpes af Drømmen. (Gaaer.)

Femte Scene.

Leander (alene). Jeg vil at hun skal aabenbare Historien for ham selv; thi den kan dog ikke længe dølges. Han gier hende et Par Dresigen og laer hende løbe med hendes Lakei; thi der er ikke Andet ved at gjøre. For mig maa han ellers gjøre hvad ham lyster; nok er det, at jeg har faaet en anseelig Hevn. Nu vil jeg ind og holde Henrik i Beredskab; thi, dersom hun har ikke aabenbaret det, skal han. Ak, havde jeg ikke elsket hende saa høit, saa havde min Hevngjerrighed ikke været saa stor. (Gaaer ind.)

Sjette Scene.

Jeronimus. Leonora.

Jeronimus. Nei kom kun herud, at vi kan tale i Eenrum sammen; men jeg seer han er alt borte.

Leonora. Hvem er borte?

Jeronimus. Leander.

Leonora. Det troer jeg nok; hans onde Samvittighed tillader ham ikke at bie.

Jeronimus. Hvad Pokker er dette for Misforstand, som er kommen Jer imellem? Han blier vred naar jeg kalder ham Svigersøn. Han vil ikke sige mig Aarsagen selv, men har viset mig til dig for at faae Oplysning i denne Sag.

Leonora. Han skjæmmer sig ved sin Misgjerning og derfor vil heller at jeg skal sige det.

Jeronimus. Jeg kunde ikke mærke Andet end han havde en god Samvittighed og tillagde dig Skylden.

Leonora. Historien er denne: Da jeg kommer til Byen, finder jeg Pernille meget stadselig oppudset. Jeg blier forskrækket derved og spør om Aarsagen. Da bekjender hun for mig, at Leander har gjort Elskov til hende iformiddag og lovet hende Ægteskab. Men jeg kunde ikke troe det førend Historien blev stadfæstet af den gamle Magdelone, som boer i vor Baggaard, og jeg saae paa Pernilles Finger Leanders Ring, som jeg kjendte igjen.

Jeronimus. Ei, kan det være muligt, at en Herre af hans Stand og Vilkaar har villet tage en Tjenestepige?

Leonora. Han har ikke alene villet tage hende, men er virkelig viet til hende. Men han veed endnu ikke at hun er en Tjenestepige; thi, som hun havde mine Klæer og Mobilier i Hænder, har han bildt sig ind at det var en riig Jomfru.

Jeronimus. Det er den forskrækkeligste Historie, jeg har hørt min Livstid. Men har du kunnet mærke saadan Liderlighed af ham tilforn?

Leonora. Hvis jeg havde mærket Saadant, havde jeg ikke bundet mig til ham. Jeg saavelsom min Faer har holdet ham for en ærlig og fornuftig Kavaleer, og vi kunde ikke fatte andre Tanker om ham af den Konduite, han førte i vort Huus.

Jeronimus. Det er sandt. Jeg var ganske forlibt i hans Dyder.

Leonora. Saaledes kan Folk forstille sig. Men han er bleven tilstrækkelig straffet; thi naar det blier kundbar, at hans Brud er en Tjenestepige, blier han Fabel over det hele Land.

Jeronimus. Ingen Straf er saa stor, han har jo fortjent den større.

Leonora. Jeg har selv arbeidet paa at befordre dette Ægteskab mellem ham og Pernille.

Jeronimus. Du har gjort ret, min Datter.

Leonora. Thi hvis jeg havde ikke faaet den Hevn, havde jeg død af Sorg og Forbittrelse. Men nu gier jeg mig tilfreds og takker Himmelen, der har befriet mig fra at falde udi saadan liderlig Persons Hænder.

Jeronimus. Men der seer jeg han kommer ud af Huset; jeg vil hen og afmale ham hans Dyder.

Leonora. Og jeg gaaer ind saalænge; thi jeg kan ikke taale at see ham for mine Øien. (Hun gaaer ind.)

Syvende Scene.

Jeronimus. Leander.

Jeronimus. Velkommen igjen, Monsieur; nu har jeg faaet Historien at vide.

Leander. Er det ikke en skjøn Historie?

Jeronimus. Jo, Monsieur; jeg hører at I er ganske uskyldig.

Leander. Ja, hvad Andet?

Jeronimus. Det er en liderlig Gjerning.

Leander. Jeg kondolerer Ham, som er hendes Faer.

Jeronimus. Og jeg gratulerer mig, at det er saa gaaet.

Leander (tagende paa Hatten). Profit die Mahlzeit.

Jeronimus (tagende ogsaa paa Hatten). Jeg maa sige til Ham: Profit die Mahlzeit. I er en feed Karl, Monsieur.

Leander. Hvordan jeg er, saa var jeg for god for Hans Datter, og om der er ringeste genereuse Blodsdraabe i Jer, saa maa I tilstaae mig det Samme, om I ellers har hørt Historien.

Jeronimus. Jo jeg har hørt Historien. Men Nachspillet blier det Artigste.

Leander. Ja det er sandt: Nachspillet blier det Artigste.

Jeronimus. Om I intet Reeb har at hænge Jer udi, vil jeg laane Jer eet; men med Kondition at I flyer mig det igjen naar I har brugt det.

Leander. Bilder I Jer ind at det er en Forliis for mig, og at jeg hænger mig af Sorg fordi jeg fik ikke jer Datter. Nei tvertimod, jeg glæder mig derover.

Jeronimus. Jeg tvivler ikke derpaa nu mere, efterdi jeg har lært at kjende jer Liderlighed.

Leander. I er selv liderlig, som er hendes Forsvar. Hvad jeg har gjort, det har jeg gjort for at hevne mig, og al Verden vil sige at jeg har gjort Ret.

Jeronimus. Hvad Ondt havde da min Datter gjort?

Leander. Intet, Intet! Det er jo kun en Bagatelle at bryde sit Løfte og gifte sig med en Andens Dreng.

Jeronimus. Gid du faae en Ulykke, din Spillefugl. Det kalder jeg den høieste Grad af Liderlighed: først at bedrive en Misgjerning og siden at tillægge en ærlig Jomfru det, han selv har gjort. Fy for tusind Djævle! I er ikke værd at leve.

Leander. Jer dydige Datter har lagt Dette til sine andre Misgjerninger: at hun har faaet sin Faer til at løbe med Liimstangen.

Jeronimus. Det er Løgn i jer Hals! Jeg siger at I er virkelig gift med min Pige Pernille og at I forlovede Jer med hende iformiddag.

Leander. Ha! ha! hvilken Vornæse de har sat paa den gamle Mand derinde. Men det er kun Galgenfrist for dem. Jeg skal strax hjælpe Jer af Drømmen. Henrik og Arv! kommer herud.

Ottende Scene.

De Forrige. Henrik. Arv.

Leander (til Henrik). Henrik, her er din Svigerfaer, som du maa insinuere dig hos.

Henrik (paa Knæe). Ak, gunstige Herr Svigerfaer! Jeg—

Jeronimus. Hen i Daarekisten, din Hund! er jeg din Svigerfaer?

Henrik. Jeg er kun en ringe Tjener og derfor vil blive Ham desløydigere Svigersøn.

Jeronimus. See der, Kammerat, der har du otte Skilling, gak fra mig. Jeg altereres ved at tale med galne Folk. Jeg har nok i mit Hoved alligevel.

Henrik. Ak, jeg beder ydmygst om Forladelse.

Jeronimus. Bed Vorherre om Forladelse, der har straffet dig paa Forstanden. Du har intet Ondt gjort mig, det jeg veed.

Henrik. Jo jeg har gjort Noget, som vil opvække Ham til Vrede; men enhver ærlig Karl, der havde været saa fristet som jeg, havde gjort det Samme.

Jeronimus. Ja jeg kan nok mærke at du har Fristelser; jeg ynker dig og vil have alle saadanne vankelmodige Mennesker daglig i mine Bønner.

Henrik. Jeg fattes min Tro Intet paa Forstanden; men —

Jeronimus. Dig fattes Intet paa Forstanden, men du har nogle Sviin paa Skoven. Jeg er kommen herind i Byen idag ligesom i en Daarekiste. Gak fra mig, Menneske. Der har du otte Skilling.

Henrik. Det er altfor slet Udstyr med sin eneste Datter.

Jeronimus. Hvor Hjernen løber om paa det stakkels Menneske. Himlen være med dig, ung Karl. Gak hen og hold Snak med den Kavaleer, som der staaer. Han er hellerikke rigtig i Hovedet.

Henrik. Det er min Herre; han taer mig nok i Forsvar.

Jeronimus (til Leander). Er det jer Tjener?

Leander. Ja, det er min Tjener; han fattes Sletintet paa Forstanden.

Jeronimus. Det er mig kjært, at I holder ham at være klog. Nu mærker jeg: at den Misgjerning, I har gjort, er bedrevet udi Raseri; thi intet Andet kan undskylde Jer.

Leander. Hvor gal han er, saa er han dog ved sin Forstand alene bleven jer Svigersøn.

Jeronimus. Ret saa! Det blier alt bedre og bedre. Adieu, I kloge Mænd allesammen.

(Han vil gaae, men Arv gaaer efter, holdende ham tilbage.)

Arv. Ak, gunstige Herre, jeg vil bede om een Ting.

Jeronimus. Hvad vil du?

Arv. At Henrik maa holdes til at betale mig de halvtredsindstyve Rigsdaler, han loved mig.

Jeronimus. Hjertelig gjerne. Betaler til denne Slyngel tusinde Rigsdaler, om I vil, I andre Skabhalse.

Leander. Hør, min kjære Seigneur Jeronimus, jeg undskylder eders Adfærd og underlige Lader; thi Historien, som er passeret, er saa særdeles, at den kan forvirre den stærkeste Hjerne. Jeg var i samme Tilstand som Han, da jeg først fik det at vide. Hav Taalmodighed at høre Historien udi kort Begreb, og døm saa siden, om jeg har gjort Uret eller ei.

Jeronimus. Jeg kan sagte høre Historien. Nu hvad er det?

Leander. Jer Datter beskylder mig jo at have brudt mit Løfte, lovede hendes Pige Ægteskab iformiddag, og ladet mig siden ieftermiddag vie til hende? Naar jeg nu kan bevise at jeg ikke har været tre Timer udi Byen, vil I da troe det, som jer Datter tillægger mig?

Jeronimus. Naar I kan bevise mig det, saa faaer jeg vel at troe Jer. Men det er just Knuden at bevise det.

Leander. Holder Han ikke Monsieur Leonard for en ærlig og sanddru Mand?

Jeronimus. Jo, han er en brav Mand, og derforuden min gode Ven.

Leander. Arv! spring strax hen til Monsieur Leonard og bed ham i Dieblikket komme til mig. (Arv gaaer.) Monsieur Leonard skal kunne ved sin Eed bekræfte: at jeg udi en Maaned ikke har været i Byen førend Klokken to ieftermiddag.

Jeronimus. Tør Monsieur Leonard bekræfte det, saa veed jeg ikke hvad jeg skal sige.

Leander. Hav Taalmodighed til han kommer og hør videre Historien: Denne Tjener havde mine Klæer og Sager i min Fraværelse under Hænderne, og af lutter Kaadhed, som han gjør sin Eed paa, førte sig op i min Ekvipage for at agere en fornemme Mand. Jer Datter, som nogle Dage har været i Byen —

Jeronimus. Jeg veed ikke, om hun er kommen idag eller for nogle Dage siden; thi hun er reist hid fra Hovedgaarden, og jeg kom idag til bestemte Tid fra min Lystgaard.

Leander. Jo, Herr Jeronimus, hun har været her til hendes Ulykke nogle Dage. Hun har seet denne min Tjener nogle Gange i sin Stads og forlibet sig i ham.

Henrik. Jeg kan sværge, at det var Noget, som jeg aldrig tænkte paa. Men hun gav mig selv Anledning og satte en gammel Koblerske ud paa mig, som stævnede mig til hende iformiddag, hvor vi forlovede os sammen og bleve kopulerede ieftermiddag. Det er just Aarsagen hvorfor jeg faldt i Knæe og bad om Forladelse.

Leander. Han skal befinde, Herr Jeronimus, at Sagen er saaledes.

Jeronimus. Alt det, I fortæller om hende, fortæller hun om Jer.

Leander. Det gaaer saa gjerne til; naar En har bedrevet en Misgjerning, søger Den at skyde den paa en Anden. En ond Samvittighed og Frygt for hendes Faers Fortørnelse har bragt hende til at forvende Historien saaledes.

Niende Scene.

De Forrige. Leonard.

Leonard. Nu hvad Nyt? See, her finder jeg ogsaa Seigneur Jeronimus. Velkommen til Byen.

Jeronimus. Min kjære Herr Leonard, Han er en ærlig Mand, som jeg haaber siger Sanden. Vi har havt Bud efter Ham for at faae Oplysning i en Sag.

Leonard. Hvad er det for en Sag?

Jeronimus. Jeg vilde vide af Ham: naar Monsieur Leander kom til Byen?

Leonard. Ha ha ha! Der kan jo Ingen bedre sige det end Monsieur Leander selv. Kanst du ikke selv erindre, Monfrere, naar vi kom til Byen?

Leander. Jeg kan nok erindre det, men jeg staaer ikke til Troende; siig ubesværget, Monfrere, har vi været nogle Dage i Byen eller kom vi først idag?

Leonard. Hvad Pokker er det for Spørgsmaal? I veed jo vel at vi kom idag.

Leander. Kom vi iformiddag eller ieftermiddag?

Leonard. Det var Formiddag for os, efterdi vi ingen Mad havde faaet, men ellers var Klokken over to. Men hvad tjener slige Spørsmaal til?

Leander. De tjener til at afviske den hæsligste Skamflek, som nogen ærlig Mand kan sættes paa. Historien er denne —

Jeronimus. Min Herre, repeteer ikke Historien oftere for mig. Jeg har nok. Jeg troer Manden paa hans Ord.

Leonard. Monfrere Leander og jeg har været otte Dage sammen paa Landet og vi kom til Byen idag

Klokken to. Det er Noget, som jeg med Eed vil bekræfte og, om det ikke kan hjælpe, oplyse ved flere Vidner.

Jeronimus. Min Herre, jeg holder Ham for en af de sanddrueste Mænd, jeg kjender. Her behøves ingen Eed og andre Vidnesbyrd. Jeg mærker at min Datter har løiet, og at, eftersom hun er mægtig til at gjøre Saadant, at hun ogsaa har kunnet forfalde til det Andet.

Leander. Vil I kun herefter agte bedre hvad jer Mund siger. Er jeg nu gal? Er jeg et Skarn? Er jeg liderlig? Da jeg kom til Byen, var alt denne hæslige Forlovelse skeet. Jeg kræver Himmelen til Vidne med hvilken Sorg og Forbittrelse mit Hjerte blev bespændt, da jeg hørte der var intet andet Middel for mig til Hevn end at lade min Tjener fare fort i denne Sag.

Jeronimus. Ak, ak! I kunde dog for min Skyld have hindret hende at gjøre saadant skammeligt Parti, omendskjøndt I selv havde Aarsag at forlade hende.

Leander. Min Herre, det er kun en ringe Tjener; men han er hende dog altfor god.

Henrik. Ak, min kjære Svigerfaer, forlad hende det og tag os begge til Naade.

Jeronimus. Jeg skal lade hende indspærre og dig hænge.

Leander. I skal ikke rykke et Haar af hans Hoved.

Jeronimus. Nei; men jeg skal lade rykke hele Hovedet af paa eengang.

Leander. Han har intet Ondt gjort; hun har forført ham.

Henrik. Enhver er jo Tyv i sin Næring. Her er dog Lands Lov og Ret.

Jeronimus. Ja, det er sandt; men til din Ulykke.

Henrik. I kan dog ikke forholde hende sin Mødernearv.

Jeronimus. Som jeg siger. Imorgen skal du være hængt.

Leander. Det skal vi trækkes om; jeg skal lade Jer stævne for det første, der har villet binde mig saadant vanskabt Fruentimmer paa Ærmene. Kom, Monfrere Leonard, ind til Mit, saa skal jeg fortælle dig hele Historien. (De gaae ind.)

Tiende Scene.

Jeronimus. Leonora.

Jeronimus (bankende paa sit Huus). Hei! Lad Leonora komme ud alene. Jeg vil først give hende min Forbandelse og siden lade hende indspærre.

Leonora. Nu, hjerte Papa, har han bekjendt?

Jeronimus. Kom hid lad mig vrie Halsen om paa dig, din Misdæderske.

Leonora. Af Himmel, hvad er nu paafærde, Papa?

Jeronimus. Papa, Papa! er jeg din Papa? En af vore Porthunde, Soldan eller Fairfax, maa have gjort dig, thi du est ikke Menneske. (Hun græder.) Gid du faae Skam, din slemme Skjøge, med din Krokodils-graad! Jeg skal lade dig sætte i et Buur til Spektakel for alle Mennesker og lade mine Tjenestefolk tage Penge for at lade dig see.

Leonora. Af, jeg kan ikke meer. I maa vide, at om jeg tusind Gange er jer Datter, saa strækker jer Myndighed ikke sig saavidt. Slige Ord er større end en Herre kunde tale til sin Slavinde.

Jeronimus. Eia, tør du endnu pukke?

Leonora. Hvad har jeg gjort? Jeg trodser Jer og alle Mennesker, at sige mig Noget paa mit Navn og Rygte. Jeg veed hvad Lydighed jeg er min Faer skyldig, men — Af, Himmel! jeg skikker Bud efter min Faer for at have Trøst af ham i min store Ulykke; men blier ovenikjøbet trakteret som et umælende Kreatur.

Jeronimus. Har du vel fortjent anden Traktement, der har skikket dig saaledes?

Leonora. Hvad har jeg da gjort?

Jeronimus. Alt, hvad du har fortalt om Monsieur Leander, ere dine egne Gjerninger. Du har brudt dit Løfte, du har af Løsagtighed giftet dig med en gemeen Karl, og oveniкjøbet kommet mig til at løbe med Liimstangen og ophidset mig mod en ærlig Mand.

Leonora. Af, af, mit Hjerte maa briste af Forbittrelse. Tør han fortælle Saadant om mig? tør han negte hvad han nylig har bedrevet?

Jeronimus. Jo han har Aarsag at negte det, som han kan bevise at være Løgn. Monsieur Leonard har med Eed bekræftet for mig, at Leander har i en Maaned ikke været her i Byen, og at han først kom hid Klokken to ieftermiddag.

Leonora. Af, af; jeg kan ikke meer. Pernille og Magdelone! kommer hid ind.

Ellevte Scene.

De Forrige. Pernille. Magdelone. Siden Notarius.

Leonora. Af! kommer og vidner om min Uskyldighed. Leander tillægger mig sin egen Misgjerning, og tør sige for min Faer: at han er nylig kommen til Byen.

Pernille. Saa maa det have været hans Geist, som forlovede sig med mig iformiddag og gav mig denne Ring.

Magdelone. Jeg kan med Eed bekræfte det Samme.

Jeronimus. Og han beviser med brave sandfærdige FolksVidnesbyrd: at den Historie er ham paadigtet.

Magdelone. Men, Herre: Notarius, som skrev Ægteskabskontrakten, er endnu her i Huset; ham maa I vel troe, om I holder os Andre for Løgnere. Jeg skal bringe ham hid. (Gaaer.)

Jeronimus. Hvis Notarius ogsaa vidner med Jer, saa veed jeg ikke hvad jeg skal sige. Men jeg vil høre det først forend jeg troer det. Men jeg er bange at det er kun Udflugter. Bliver I kun tilstede! I skal ikke gaae mig af Hænderne.

Leonora. Jeg har altfor god Samvittighed at jeg skulde flygte.

Jeronimus. Ak, ak, gid det var saa vel! gid det var saa vel! (Magdelone kommer med Notarius.)

Notarius. Hvad har min Herre at befale?

Jeronimus. Herr Notarius, jeg besvær Ham at sige mig oprigtig hvad det er for Personer, som idag har sluttet Ægteskab udi dette Huus.

Notarius (pegende paa Pernille). Min Herre, der staaer Bruden. Hun kan sige det bedst.

Jeronimus. Med hvem er hun gift?

Notarius. Med en ung Herre, som boer herligeover.

Jeronimus. Det kan ikke være saa, Herr Notarius; thi —

Notarius. Og jeg siger, at det virkelig er saa. Mener I, at en Mand af min Karakteer lyver eller spiller Gjek udi Sager, som angaaer mit Embede?

Magdelone. Jo, min Sjæl, er hun virkelig gift med Leander, nu svor Magdelone og jeg.

Tolvte Scene.

De Forrige. Leonard.

Leonard. Adieu, Monfrere, giv dig tilfreds; du est bleven tilstrækkelig hevnet. Det var en forbandet Historie.

Jeronimus. See, der er Monsieur Leonard, som vidner mod jer Andre.

Leonora. Tør I understaae Jer at sige, Monsieur Leonard, at Leander først kom til Byen iestermiddag?

Leonard. Tør I understaae Jer at negte det?

Leonora. Her er Beviis mod Jer: at han har forlovet sig med min Pige iformiddag.

Leonard. Og jeg kan gjøre min Eed paa: at han iformiddag var to Mile herfra.

Notarius. Tag Jer ivare, Monsieur, hvad I siger. Jeg har idag skrevet Ægteskabskontrakt mellem ham og denne Jomfru.

Leonard. Det er sært. Jeg har endnu ikke været greben udi Løgn; vil I ikke troe mig paa min Eed, saa skal jeg skaffe en halv Snees Vidner.

Jeronimus. Ak, Himmel, hvad er dog dette for Kogleri! min Datter beskylder Leander for Utroskab; Leander beskylder hende for det Selvsamme. Her er vigtige Vidner mod hende. Her igjen er vigtige Vidner mod ham. Ak! hvor skal jeg da faae Oplysning i denne Sag?

Leonard. Herr Jeronimus, her er ingen anden Middel til Oplysning end at vi konfronterer begge Parterne sammen. Jeg vil doe paa at her er Irring. Blier I kun Alle her. Jeg skal skaffe Leander med hans Folk herud. (Han gaaer ind at hente dem.)

Notarius. Jeg er min Tro ogsaa af de Tanker, at her er noget Kogleri under; thi Sagen er ellers ubegribelig.

Trettende Scene.

De Forrige. Leander. Henrik. Arv.

Leonard. Værer nu alle stille og laer mig raade. (Taler først til Pernille.) Hør! tør I tilstaae: at denne gode Herre har giftet sig med Jer?

Pernille. Nei, Monsieur, det har jeg aldrig sagt. Den Herre kjender jeg ikke. Det er en Anden.

Leonard. Og du, Henrik, tør du tilstaae: at du er gift med denne gode Frøken?

Henrik. Nei, Monsieur, jeg kjender hende ikke. Men der staaer min Kjæreste, som jeg nu maa aabenbare mig for og bede om Forladelse. (Falder paa Knæe for Pernille.) Ak, eders Velbaarenhed, fortørnes ikke over, at I seer mig fra en stor Herre forvandlet til en Lakei. Betænk, at vi ere alle Mennesker, at I selv har givet mig Anledning til denne dristige Gjerning. Jeg havde dog ikke dristet mig dertil, hvis jeg tilforn havde vidst at eders Velbaarenhed var forlovet med min Herre Leander, og at denne Mand, som jeg mest frygter for, var eders Velbaarenheds Faer.

Pernille. A— est du den Junker, jeg er gift med? (Hun rykker ham i Haaret.)

Henrik. A— spar mit Liv, eders Velbaarenhed. (De Andre skiller dem ad og holder paa Pernille.)

Pernille. Ak! hører en særdeles Historie: jeg tænkte at narre ham, men har narret mig selv. Jeg tænkte, at det var en stor Herre, eftersom jeg saae ham

i sin Herres Klæer, og derfor betjente mig af Frøkenens Klæer og Møbler for at gjøre min Lykke. Ak Himmel, er det muligt, at jeg af en stor Frue skal i Hast forvandles til en Lakeikone?

Henrik. Gid du saae en Ulykke! Est du en Tjenestetøs? (De leer Allesammen.)

Pernille (gier ham et Ørefigen). Det er for dine to Herregaarde.

Henrik (gier hende et igjen). Det er for din Mødrenearv.

Pernille (gier ham end et). Det er for din Søster, Frøken Fikke.

Henrik (gier et igjen). Og det er for din Adelskab. (Hun faaer Henrik i Haaret; han river Huen af hende. De Andre skiller dem ad.)

Leonard. Holder stille og oplyser en Sag, hvorudi jer Herskab er saa høit interesseret.

Pernille. Ak! lad mig rive hans Øien ud først!

Henrik. Ak! lad mig vride hendes Hals af Led først!

Jeronimus. Jeg befaler dig at holde stille og sige os Sammenhængen.

Pernille. Jeg tænkte: at den Rakkerknegt var en stor Herre.

Henrik. Og jeg tænkte: at det Bakkelsebeest var en riig Frøken.

Pernille. Jeg saae nok: at det var en Nar.

Henrik. Jeg saae nok: at hun var en Kokette.

Pernille. Men just hans Naragtighed opmuntrede mig dertil.

Henrik. Og just hendes Koketagtighed opmuntrede mig dertil.

Pernille. Han førte sin Herres Navn og lod sig kalde Leander.

Henrik. Hun førte sin Frues Navn og lod sig kalde Leonora.

Pernille. Men nu mærker jeg at han er kun en Skovisk.

Henrik. Og nu mærker jeg at jeg har ladet mig vie til en Trappetøs. (De vil slaaes igjen, men fløbes tilbage.)

Leonord. See der, Børnlille; nu hører I hvad som har givet Aarsag til denne Krig. Hen og fornyer jert Venskab og beder hinanden om Forladelse.

Leander (paa Knæe for Leonora). Allerkjæreste Jomfru, jeg bekjender at have syndet grovelig imod Hende; thi Intet udi Verden burde have bragt mig til at tvivle om Hendes Dyd. Men mit Hoved blev forvirret af denne underlige Historie.

Leonora (ogsaa paa Knæe). Ak, kjære Leander, jeg beder ogsaa med grædende Taarer om Forladelse.

Leander. Havde min Kjærlighed ikke været saa stor, havde ogsaa min Forbittrelse ikke gaaet saavidt.

Leonora. Havde jeg ikke elsket Ham saa inderlig, havde jeg ikke tænkt paa saadan Hevn.

Leander. Vil Hun da forlade mig min Forseelse?

Leonora. Vil Han ogsaa ikke tilregne mig min?

Leander. Jeg forlader Hende det af mit ganske Hjerte.

Leonora. Og jeg vil aldrig regne Ham det tilonde.

(Medens de taler dette Sidste, slaaes Henrik og Pernille indtil de igjen blier stilt. Leander og Leonora, efter at de har omfavnet hinanden, reiser sig.)

Jeronimus (grædende). Mine kjære Børn, jeg beder Jer ogsaa Begge om Forladelse.

Leander. Ak, tael ikke derom, kjære Svigerfaer; det Samme, som har forført os, har ogsaa ophidset Ham.

Jeronimus. Men hvad skal vi gjøre med disse forbandede Mennesker, som ved deres Gjekkeri har opvakt denne Allarm?

Leander. Ak, min kjære Svigerfaer, lad os nu ikke tænke paa Andet end Glæde og Fornøielse. De ere dog begge gamle tro Tjenere. Lad os tænke paa at forlige dem. Hører, I nygifte Folk, strax hen og forliger Jer! I ere hinanden lige gode.

Pernille. Men han har bedraget mig.

Henrik. Nei, du har bedraget mig.

Leander. I er hinanden Intet skyldig. Fort hen og taer hinanden i Hænderne. (De taer hinanden i Hænder.)

Magdelone. Men, Pernille, du lovede mig fire hundrede Rigsdaler for min Umage.

Pernille. See der har du fire Skilling, Magdelone, det kan nu ikke regnes ud høiere efter saadan Udfald.

Arv. Men, Henrik, end de Penge, du lovede mig?

Henrik. Der har du et Dresigen. Havde det faldet anderledes ud, skulde du have faaet mere.

Leander. Hør! paa det Misfornøielse paa alle Sider skal ophøre, saa gjør jeg Henrik til min Ridefogd. (De takker Begge.) Kommer, Børnlille, laer os nu Alle gaae ind at holde det rette Bryllup.

Henrik. Jeg har min Tro faaet en skjøn Bestilling, men kan ikke skjønne derpaa endnu forend jeg har faaet Junkergrillerne ret af Hovedet. Jeg kommer til at tage en Vomitiv ind, at jeg kan komme til at opkaste Pernilles Adelskab og Mødrenearv, saa blier det nok godt. Kom ind med, min Snut, du maa tage en Svededrik for at svede mine to Herregaarde ud.

